

Velika škoda, ker ostati
 med temi hribi moraš ti
 in ker ne more oče dati
 te v mestne šole, kjer uči
 mladina znanosti se vseh.
 Pisateljica bi postala
 in morda kdaj pisati znala
 prigodbe bi iz krajev teh
 kot Jurčič, ki dijak še mlad
 naš stari kózjaški je grad
 s povestjo divno bil proslavil
 in večni spomenik postavil
 tej skriti pokrajini z njo.
 Zares mi žal je, da tako
 prebrisana glavica bo
 brez haska tu se ohladila
 in v trudu dela trdega
 že rano k tlom se ti nagnila!
 Po umu ti podobna vsa
 je tudi tvoja teta bila.
 Knjig mnogo je prečitala,
 iz njih se vsega je učila;
 pisala pisma je lepó
 in brez napak, da se vsakdo
 njim čudi, ko jih pregleduje.
 Imela ženinov dokaj,
 v zakonskem jarmu zdaj vzdihuje,
 ker dobre snubce je nekdam

v ponosu svojem odklonila,
 nazadnje pa se je ujela,
 da brez priznanja in plačila
 od jutra v noč le trdo dela
 in ni nikoli več vesela.
 Zato le pazi, Jerica,
 da večjo srečo uloviš,
 če od stanu dekliškega
 kdaj tudi ti se posloviš!
 Pri zimskem delu tvoja teta
 in oče tvoj sedita tu.
 Glej, taka bila sta, ko leta
 mladosti srečila so ju.
 Oba je skupna peč domača
 še grela in domača krača
 oslajala je ričet njima.
 Od takrat je pretekla že
 let dolga vrsta, boj in zima
 življenja, ki od dne do dne
 ju tare, sta ju oslabila
 in njuna lica posušila.
 Naj tebi sreča bolj bo milal!
 Med drevjem ta-le hiša bela
 nam vsem je skupni rodni dom,
 in naša vas, prijazna Sela
 pri Šumberku nad Kozjakom
 pa gorskih pokrajin je cvet
 in vredna, da spozna jo svet!

Fr. Rojec.

Mrazek in veter.

Mrazek skače po planjavi,
 si v ročice diha,
 zdaj cepta z nožicami,
 zdaj ovratnik viha.

Ko mu vsega je zadosti,
 gre do stare znanke —
 sivolase burjice
 in ji zmakne sanke.

In popelje se do vode,
 ter jo v led zakuje,
 sebi pa v vrbinju tam
 škornjice obuje.

To on vriska in se drsa,
 kot da gre za stavol
 Nič mu ni, če se prekucne,
 si potolče glavo.

Veterček se je prizibal,
 ledu reberca polomil,
 »čof!« je reklo, poškropilo —
 mrazek je utonil...

Albin Čebular.

